

Mai dă-mi o şansă

Lucica Boltasu

Mi-e ulița plină de vise
Și timpul mai scurt ca oricând,
Prin colb, trec picioarele-ncinse
Iar eu după ele-alergând...
În caznă-mi sfârșesc înserarea,
Sudoarea-nghețată mi-e rug,
Mai bat orologii în zarea
Spre care de veacuri, eu fug...

Și talpa se-afundă mai tare,
În clisa născută sub ploi,
Privind înspre Soare-răsare,
Mă-mpiedic și cad în noroi..
Și tare m-acoperă vina
De-a nu fi vegheat; astfel eu,
Tot caut pe uliți Lumina,
Mă caut pe mine mereu...

În vremuri de tâlc și mistere,
Tangente stelare m-ating,
Dă-mi Doamne-ntreită putere,
Ca Duhul Tău Sfânt să nu-L sting!
Mă scutur de ploile care,
Fac horă cu vânturi și frig,
Un giulgiu de har și iertare
Îmbrac, mă opresc și Te strig...

Mai dă-mi înc-o şansă Stăpâne
Și pasu-mi oprește să pot,
Să Te văd, să m-apropii de Tine,
Fii slăvit, Domnul meu Savaot!
Proșternat la picioarele-Ți sfinte,
Să-Ți dau slavă și cinste mereu,
Când alerg, Tu să fii înaintea,
Și apoi să-Ți urmez Doamne eu!

14/12/13, Barcelona-Lucica Boltasu